

Arrest

nr. 211 421 van 24 oktober 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 juni 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 29 augustus 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep hiertegen wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 158 551 van 15 december 2015.

Op 29 februari 2016 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 30 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 30 juni 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad nr. 182 530 van 21 februari 2017 wordt het beroep tegen deze beslissingen van 30 juni 2016 verworpen.

Op 11 juli 2017 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 12 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 12 september 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 27 november 2017 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 27 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is doch ongegrond.

Op 20 april 2018 dient verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 18 mei 2018 geeft de arts-adviseur haar advies.

Op 18 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 223 124.

Op 18 mei 2018 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: I., Y. Geboortedatum: (...) 1966 Geboorteplaats: N. Nationaliteit: Marokko wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 12.09.2017, hem betekend op 21.11.2017."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL:

Schending van artikel 7, eerste lid, 1°, artikel 49 §3, artikel 74/13, artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 3 en 8 EVRM.

Eerste onderdeel,

Artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet bepaalt dat de minister een bevel geeft wanneer de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De beslissing stelt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

Verzoeker stelt dat dit niet werd onderzocht. Het paspoort van verzoeker werd niet nagekeken.

Er werd geen controle verricht.

Tweede onderdeel,

1.

Dat zonder twijfel de bijlage 13 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art 1,6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

"(...)."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist.

Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/n, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu, verzoeker meent zich in deze situatie te bevinden: in casu is het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd op het beweerd niet in bezit hebben van een geldig visum.

2.

Wanneer verzoeker gehoord was had hij dit kunnen weerleggen.

Indien verzoeker gehoord was geweest, had hij kunnen wijzen op zijn ernstige medische problemen.

De noodzaak om verzoeker te horen over zijn medische toestand is nog des te meer vereist daar de beslissing van 27.12.2017 over de vorige aanvraag 9ter vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard.

Over de medische toestand van verzoeker is dus niet geoordeeld.

Een beoordeling over de aanvraag tot medische regularisatie zelf kan niet aanzien worden als een hoorrecht in het kader van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het hoorrecht impliceert niet enkel de toepassing van artikel 3 EVRM, maar ook de toepassing van artikel 8.2. EVRM. Dit artikel vereist dat een proportionaliteitsbeslissing wordt genomen die rekening houdt met het privéleven van verzoeker, en ondermeer zijn lang verblijf in België, zijn integratie en zijn contacten. Daar er geen hoorrecht werd uitgeoefend zijn deze aspecten niet onderzocht en werd er geen proportionaliteitsafweging verricht.

3.

Wanneer verzoeker was gehoord had hij kunnen wijzen op zijn ernstige medische problemen, zoals vermeld in het feitelijk gedeelte.

Hij had ook kunnen wijzen op zijn zeer lang verblijf in België. Hij had kunnen wijzen op zijn goede kennis van het Nederlands en de vele contacten die hij heeft met vrienden en kennissen.

Hij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 3 en 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij.

Er is bijgevolg geen rekening gehouden met artikel 74/13 vreemdelingenwet, noch werd een proportionaliteitsafweging gemaakt conform artikel 8.2 EVRM, en evenmin werd het hoorrecht gerespecteerd.

Deze schendingen leiden ieder op zich tot vernietiging, minstens in hun samenhang.

4.

Verzoeker is van mening dat de beslissing van 18.5.2018 over de weigering van medische regularisatie dient vernietigd te worden.

In die zin volgt verzoeker de stelling in het arrest RvV nr. 200 028 van 21 februari 2018 waar de vernietiging van de beslissing over artikel 9ter vreemdelingenwet, ook moet leiden tot een vernietiging van het bevel, dat er wezenlijk mee verbonden is.

Derde onderdeel,

Er wordt een termijn van 0 dagen (onmiddellijk) gegeven bij toepassing van artikel 74/14 §3,4° vreemdelingenwet.

Dit artikel houdt geen verplichting in, maar een mogelijkheid ('kan').

Het gaat bijgevolg om een discretionaire bevoegdheid en geen automatisme.

Wanneer het artikel wordt toegepast dient dan ook specifiek gemotiveerd te worden, en de loutere verwijzing naar één oud bevel om het grondgebied te verlaten gedateerd op 14.12.2016 is niet afdoende als motief.

Dergelijk bevel is verder de facto verwerkt en kan geen basis vormen voor toepassing van de strenge bepaling om geen termijn toe te staan om het land te verlaten."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een enig middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 49 §3, 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet, van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Hij betoogt dat zijn paspoort niet werd onderzocht. Hij meent dat hij gehoord diende te worden en dat hij alzo in staat was geweest om te wijzen op zijn ernstige medische problemen en zijn langdurig verblijf in België. Er zou geen rekening gehouden zijn met de elementen bepaald in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De verwijzing naar een eerder bevel zou geen afdoende motivering zijn voor het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen daar verzoeker geen houder is van de bij artikel 2 vereiste documenten. Er werd gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

Verzoekers kritiek, dat zijn paspoort niet zou zijn onderzocht, is geenszins dienstig en getuigt evenmin van enig belang, nu verzoeker niet betwist dat hij niet in het bezit is van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Ook die motivering betwist verzoeker niet. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 12.09.2017. Die vaststelling volstaat wel degelijk om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Het louter feit dat verzoeker een uitgebreidere motivering wenste, volstaat niet om een schending van de motiveringsplicht te weerhouden.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt.

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd immers genomen nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, waardoor verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat er geen rekening gehouden zou zijn met zijn medische situatie.

Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op een schending van het hoorrecht, nu de beslissing een antwoord vormt op een door hem ingediende aanvraag, die hij naar behoren kon aanvullen met alle nodige stukken zodat hij wel degelijk in de mogelijkheid was om zijn standpunt naar behoren kenbaar te maken. Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet vloeit er bovendien geen verplichting voort in hoofde

van de ambtenaar-geneesheer om de aanvrager te onderzoeken en evenmin om een gesprek te organiseren met de behandelende artsen van de aanvrager.

Vooraleer het thans bestreden bevel werd genomen, werd er, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de elementen voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De synthesenota bevindt zich immers in het administratief dossier en luidt onder meer als volgt:

Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

“1. Gezins- en familielevens: Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

2. Hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet aan dat hij (schoolgaande) kinderen heeft in België. Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Gezondheidstoestand: Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong.”

Verzoeker toont niet aan op welk wijze het bevel strijdig zou zijn met de artikelen 3 en 8 EVRM en nog minder als zou met voormelde hogere rechtsnormen geen rekening zijn gehouden voorafgaand aan het nemen van de bijlage 13.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Tevens wordt gewezen op het feit dat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, met name een bevel van 12 september 2017, hem ter kennis gebracht op 21 november 2017.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2. In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat niet werd onderzocht of verzoeker geen geldig visum heeft omdat het paspoort van verzoeker niet werd nagekeken.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de

vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

In de bestreden beslissing wordt overwogen:

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. “

Verzoeker beweert dat zijn paspoort niet werd nagekeken en dat dus niet werd onderzocht of hij in het bezit is van een visum. Verzoeker staat deze loutere bewering echter op geen enkele wijze. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker in het bezit was van een geldig visum op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker legt ook nu geen kopie voor van zijn paspoort waaruit een geldig visum zou blijken.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat dit motief steunt op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.3.3.1. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en

voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker werpt op dat mocht hij gehoord zijn geweest hij had kunnen wijzen op zijn ernstige medische problemen, die aanleiding hebben gegeven tot het ontvankelijk verklaren van zijn aanvraag van 28 november 2017 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er werd niet geoordeeld over verzoekers medische toestand, verzoeker wijst erop dat een beoordeling over een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kan worden beschouwd als een hoorrecht in het kader van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het hoorrecht brengt de toepassing mee van artikel 3 van het EVRM en van artikel 8, tweede lid van het EVRM en de daarin vervatte proportionaliteitsafweging met zijn privéleven, zijn lang verblijf in België, zijn integratie en zijn contacten. Verzoeker wijst er in dit verband ook op dat er een schending is van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.2.3.2. In essentie brengt verzoeker geen gegevens bij die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet gekend waren. Verzoeker wijst op zijn gezondheidstoestand, maar deze was gekend door de verwerende partij. Huidig bevel werd pas genomen ten opzichte van verzoeker nadat een beslissing werd genomen over zijn aanvraag van 20 april 2018 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Daarin werd zijn gezondheidstoestand onderzocht en bij zijn aanvraag heeft verzoeker alle stukken kunnen meedelen die hij nuttig achtte. De omstandigheid dat zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard, doet hieraan geen afbreuk. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de voorgaande aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, deze van 29 november 2017, ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en dat werd onderzocht of de nodige zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn voor verzoeker in Marokko. Er werd geconcludeerd dat dit het geval is. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen deze beslissing.

In dit verband wordt er ook op gewezen dat zich in het administratief dossier een synthesesnota bevindt van 7 mei 2018. Daarin wordt het volgende gesteld:

“Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

- 1. Gezins- en familieleven: Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.*
- 2. Hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet aan dat hij (schoolgaande) kinderen heeft in België. (...)*
- 3. Gezondheidstoestand: uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong.”*

Ook hieruit blijkt dat voor het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker en dat met de voorgelegde medische attesten rekening werd gehouden.

Uit deze synthesesnota blijkt eveneens dat rekening werd gehouden met verzoekers gezins- en familieleven, met name dat hij niet aantoonde dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven.

Over zijn sociale relaties wordt vermeld dat die niet onder artikel 8 van het EVRM vallen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag van 29 november 2017 melding maakte van zijn verblijf in België sinds 2008, zodat de verwerende partij reeds op de hoogte was van de duur van verzoekers verblijf in België.

Uit de stukken van het administratief dossier en uit de synthesesnota van 7 mei 2018 blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van verzoekers gezondheidstoestand, van de duur van zijn verblijf in België, van het feit dat hij hier geen familieleden heeft. Met kennis van deze zaken werd de bestreden beslissing genomen. Verzoeker verduidelijkt niet in welk opzicht zijn beweerde integratie, waaronder zijn kennis van het Nederlands en het hebben van vrienden en kennissen, het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden. Verzoeker brengt voor het overige geen elementen bij die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet gekend waren.

Verzoeker toont niet aan dat er specifieke omstandigheden zijn die hij had kunnen aanvoeren en die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers redenering dat huidig bevel moet vernietigd worden indien ook de beslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd vernietigd, kan *in casu* niet gevolgd worden omdat de beslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet wordt vernietigd.

2.2.3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het enige wat verzoeker in dit verband aanvoert, is dat er een proportionaliteitsafweging had moeten plaatsvinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, die rekening hield met zijn privéleven, zijn lang verblijf in België, zijn integratie en zijn contacten. Omdat verzoeker niet gehoord werd, zijn deze aspecten niet onderzocht en werd er geen proportionaliteitsafweging verricht.

Wat het hoorrecht betreft, wordt verwezen naar punten 2.2.3.1. en 2.2.3.2. van dit arrest.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, werd artikel 8 van het EVRM wel in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. In de synthesesnota van 7 mei 2018 wordt vermeld dat de volgende elementen worden onderzocht in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet: het gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van verzoeker.

Specifiek inzake zijn gezins- en familieleven wordt overwogen: *“Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.”* Verzoeker toont met zijn algemene uiteenzetting dat hij reeds lang in België verblijft, hier geïntegreerd is en contacten heeft, niet op concrete wijze aan dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft in België.

Verzoekers kritiek betreft voornamelijk het feit dat er geen belangenafweging werd doorgevoerd in de zin van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Een grondiger afweging dan deze in de synthesesnota diende *in casu* echter niet te gebeuren, nu het een situatie eerste toelating betreft waarbij het EHRM oordeelt dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november

1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Zoals hierboven reeds gesteld heeft verzoeker geen familie in België en werd er wel degelijk rekening gehouden met zijn gezondheidstoestand. De verwerende partij heeft twee beslissingen genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een op 27 december 2017 waarin werd onderzocht of de nodige zorgen voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko en werd vastgesteld dat dit het geval is, en een andere op 18 mei 2018 waarin wordt vastgesteld dat verzoeker dezelfde elementen inroept als bij zijn vorige aanvraag en dat de nieuwe elementen kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard.

Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en vermeld dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Er wordt opgemerkt dat verzoeker *in casu* niet aannemelijk maakt dat deze zaak onder “*andere zeer uitzonderlijke gevallen*” valt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.2.4. In een derde onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat de bepalingen van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet geen verplichting inhouden maar een mogelijkheid en dat moet worden gemotiveerd waarom deze mogelijkheid wordt toegepast.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker geen belang meer heeft bij dit middelonderdeel, gezien de termijn om het grondgebied te verlaten inmiddels reeds verstreken is en verzoeker het grondgebied niet heeft verlaten. Een eventuele vernietiging van de termijn die hem toegekend werd, zou aan verzoeker geen voordeel opleveren.

Het derde onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

2.2.5. Verzoeker voert de schending aan van artikel 49 van de vreemdelingenwet, maar laat na om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 49 van de vreemdelingenwet geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.6. Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET